

In zicht

Je kijkt. Doet de deur van het slot.
Klimt de trap op. Hoop. Tot aan de kop.
De hemel als zoete inval.
Magic City.

De poort die je moet nemen is groot.
Staat haaks op de tijd.
Wie niet goed kijkt heeft haast.
Duldt geen geduld, wil snel scoren.
Richt zijn blik alleen naar de top.
Je ziet al hoe de val hem tegemoet raast
in een glazen fuik.

Je hebt zo je eigen wetten, schitterend ding.
Je eigen wereld op al je ranke benen.
Stad die wacht.
G a l a n g z a a m o p e n.
Alleen voor wie van je houdt.
Triomfant.

Ik leg je in mijn oog
en zie door jou de wereld

Een vrolijke regel

Je vraagt wat dieper is de aarde of de zee
en wat zich verscholen houdt achter de hemel.

Ik geef je een boom. Je groet

de lieve linde aan het einde van de straat
en hoopt dat pijn de benen heeft genomen

gevlucht naar waar geen boom meer is.
Ik groet met gespreide armen,

geef je honing van de bloemen,
sta met al mijn kanten naar je toe.

En als in de winter de merel zingt
al is het op de alldunste tak

schrijf ik voor jou een vrolijke regel.
Hak ik in het ijs een wak.

Ik leg je in mijn oog

Waar ik plezier uit haal is een goed verhaal
zoals over de twee geleerden die ik niet ken.

Ze zitten aan een uitgeklapte tafel zo
ontiegelijk vol weten dat er licht uit komt.

Wie is wijzer denk ik, de keizer of de keizerin,
of zijn ze dat samen? En wie is liever?

Een warm hart is geen make-believer, maar
de zin. Neem de mens. Aai een blijde bloes

op zijn bleke wang 'Geen bang', riep ooit
een uitheemse verpleegster tegen een zieke.

De woorden bonden lief aan leed.
Die twee geliefden klappen nu na jaren

de tafel dicht. Ze glimlachen en gaan.
Ongelooflijk samen. Ik ken ze niet.

Ik geef ze een gedicht. Dat begint zo:
Ik leg je in mijn oog en zie door jou de wereld.

Meisje van maandag

Een trekvogel legde vroeg
in de morgen een gedicht op de stoep.
Niets werd vergeten.

Je had armpjes, beentjes
en een twinkeling in je oog
om het donker te doorbreken.

Wij hadden gelukkig
grote armen om je te omarmen,
grote benen om je mee te nemen.

Vol tederheid staan we nu stil
bij de vraag waarheen de vogel
die je heeft gebracht verdween.

Poëzie is de hoeder van de maan.
Je rolde op een maandag de stad binnen
en alle Rotterdammers werden moeder.

Goden

Er rolde een kind binnen
en weer één
en weer één
kinderen zijn niet graag alleen.

*Hoe jonger het kind, hoe reiner zijn geest,
des te dichter is zijn ziel bij de hemel,
fluistert de boom, de bloem, de beek,
fluistert het zweet.
Sla nimmer een kind,
anders vertrekken de goden!*

Er rolde een god binnen
en weer één
en weer één
ook goden zijn niet graag alleen.

Nachtclown

Kon je de winter in je maar verbranden,
een lappenpop met ijspegels in plaats van
krullen, ze vervaagt je klinkers, vertraagt
je zinnen, je bent altijd te laat.

Kon je de woorden maar vangen als
vlinders in een net, ze rennen uit je taal
nog vóór je ze hebt gezegd, je wordt
uitgelachen, je kan ze niet pakken.

Maar 's nachts verzet een engel
de bakens van je gestamel, legt
aan je lippen een trompet en je blaast
uit een vol hart, je blaast

respect respect respect

's Morgens op straat klagen de burens
dat de muziek op je kamer te hard was.

Tamboerijn van taal

Schop de hoeken in de schaduw.
Kijk je recht omhoog, rondt
de hemelboog zich tot een halssnoer.

Waarom schrijven mensen mensen af?
Zien ze niet in dat het alfabet als een spin
poot voor poot over hun hoofd kruipt?

Ze ruiken aan je tong of je de grammatica kent.
Zus of zo bent. Zien spiedend de hemel niet
als een lege wijzerplaat. Maar je hoort erbij!

Zet al je schouders onder je eigen verhaal.
Ik zal een weide van klinkers voor je spreiden,
ik geef je een tamboerijn van taal.

Liefde is een cirkel, zie je. Kleurrijke,
flonkerende kralen rond je nek.

De schepper slaapt

Heldere lucht als een jas van geluk.
Kinderen spelen – met het azuur
in hun oog delen ze lachend de hemel uit.

Op een andere plek zwart als vulkaanglas
broertje versmolten met haar rug
kijkt een kind hoe de hemel overvliegt.

De schepper slaapt.
En ook zijn broer.

De filosoof zegt:
de hel – dat zijn wij.
De ambtenaar zegt:
de regels – dat zijn wij.

Een slimme engel schuift ons een bril toe
gedoopt in onbevangen nieuwsgierigheid.
De mensen – dat zijn wij. Allemaal.



